

Na de dood van de grote Lodewijk XIV regeerde prins Filips van Orléans als regent over het Franse koninkrijk.

HOE GAAT HET MET MARSEILLE?

ZOALS MET HEEL FRANKRIJK,
UWE MAJESTEIT,
WELVAREND!

DE HANDELAARS ZIJN ER ZO PUISSANT RIJK
DAT DE NOTABELN VAN DE NABURIGE STEDEN
GRETIG EEN VERBOND MET HEN WILLEN SLUITEN.

MIJN HEMEL!...

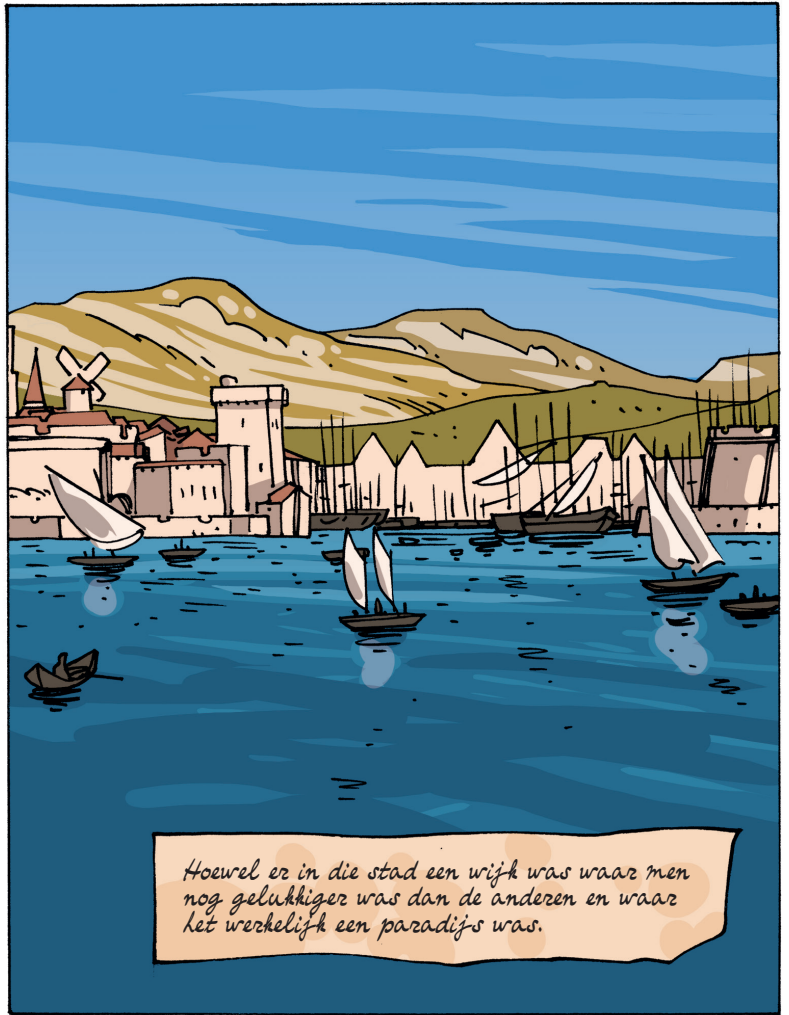
... waar ze via de Middellandse Zee katoen,
wol, pels, zijde en talrijke andere handelsgoederen
vandaan halen.

Zie handelen voornamelijk met het
oosten, met Syrië, Palestina en het
eiland Cyprus...

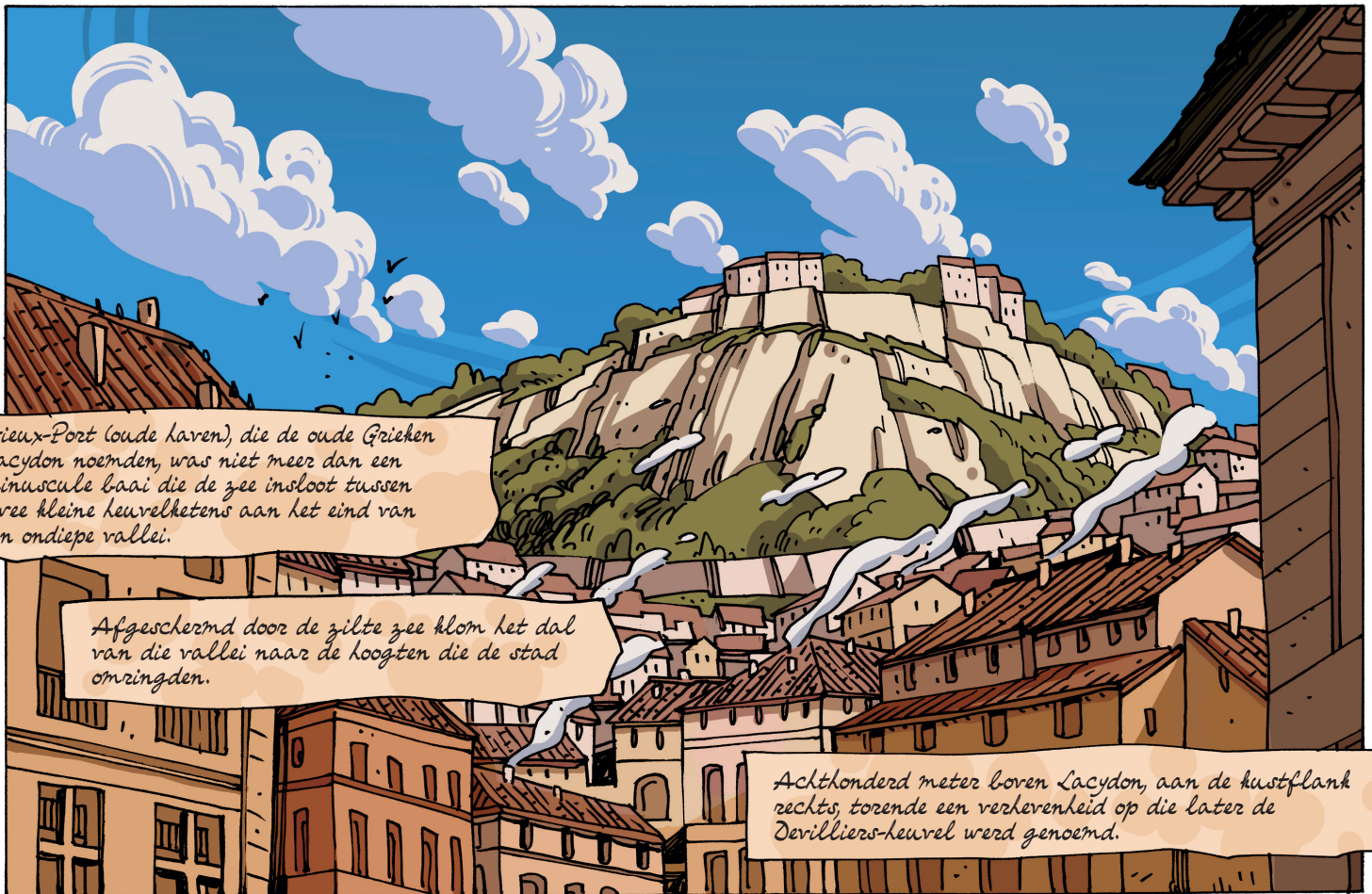
Daarom was Marseille rijk en leefden alle burgers er behoorlijk.

OP DE GEZONDHEID VAN DE LUIAARDS EN DE DWANGARBEIDERS!

Hoewel er in die stad een wijk was waar men nog gelukkiger was dan de anderen en waar het werkelijk een paradijs was.

Vieux-Port (oude haven), die de oude Grieken Lacydon noemden, was niet meer dan een minuscule baai die de zee insloot tussen twee kleine heuvelketens aan het eind van een ondiepe vallei.

Afgeschermd door de zilte zee klonk het dal van die vallei naar de hoogten die de stad omringden.

Achthonderd meter boven Lacydon, aan de kustflank rechts, torende een verkenning op die later de Devilliers-heuvel werd genoemd.

Het was onderaan onzooemd met struiken, maar je zag tussen de kermel en de helling een soort gekucht waarzond een hoge muur was gebouwd...

... die werd gedomineerd door een kroonbedekking van een rij platanen, "Umbrosa cacumena".

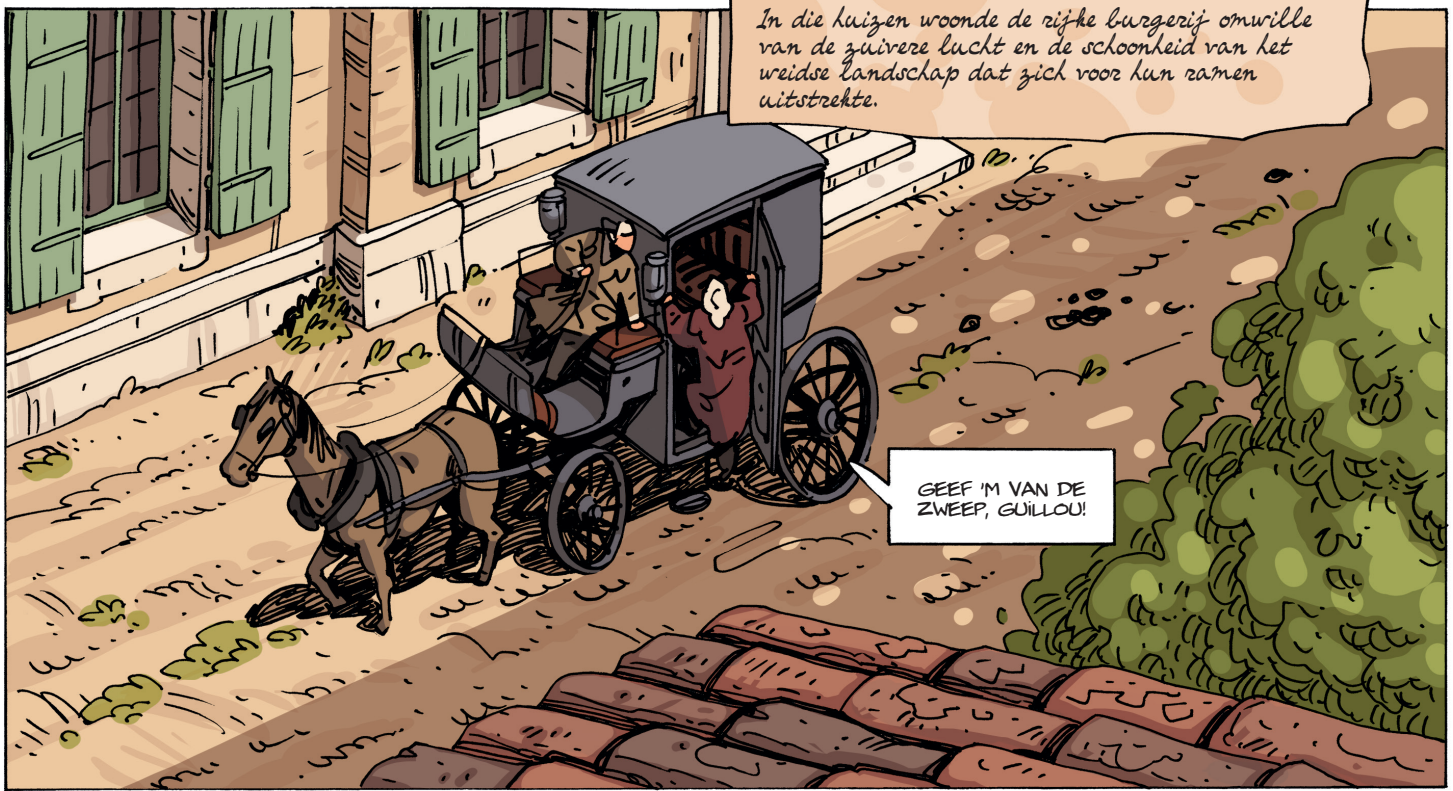
Een straat, een weg eigenlijk, kwam van de rechterkant van het Saint-Nichelplein,...

... liep langs de gevels van het pleintje...

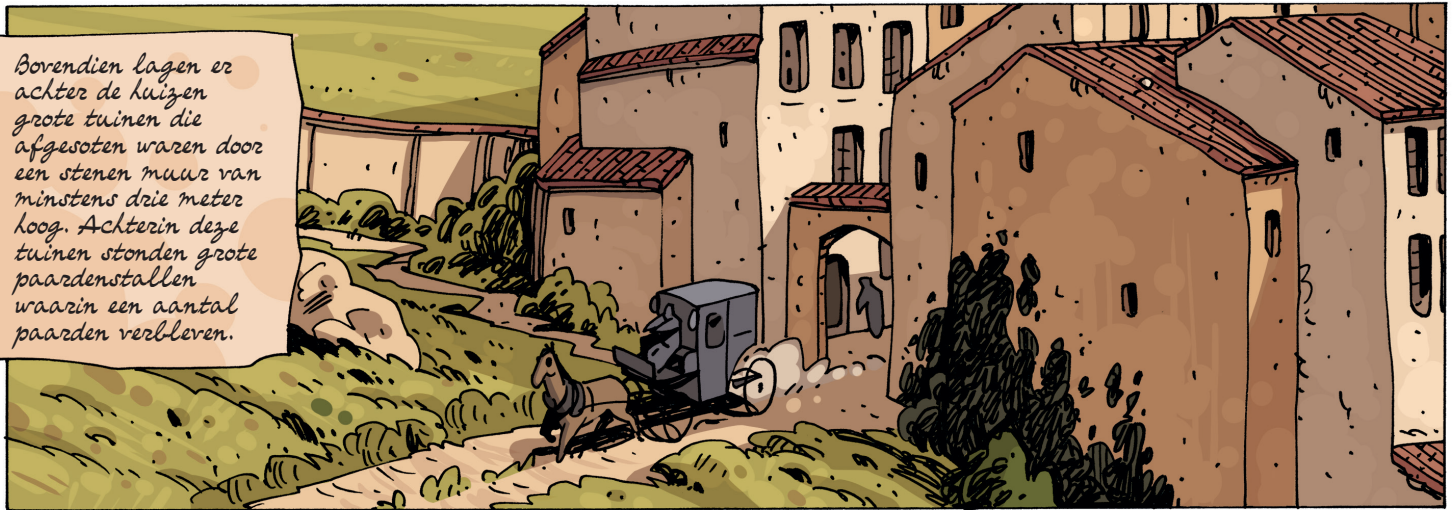

... en ging via de linkerkant naar beneden om uit te komen in de Madeleinestraat.

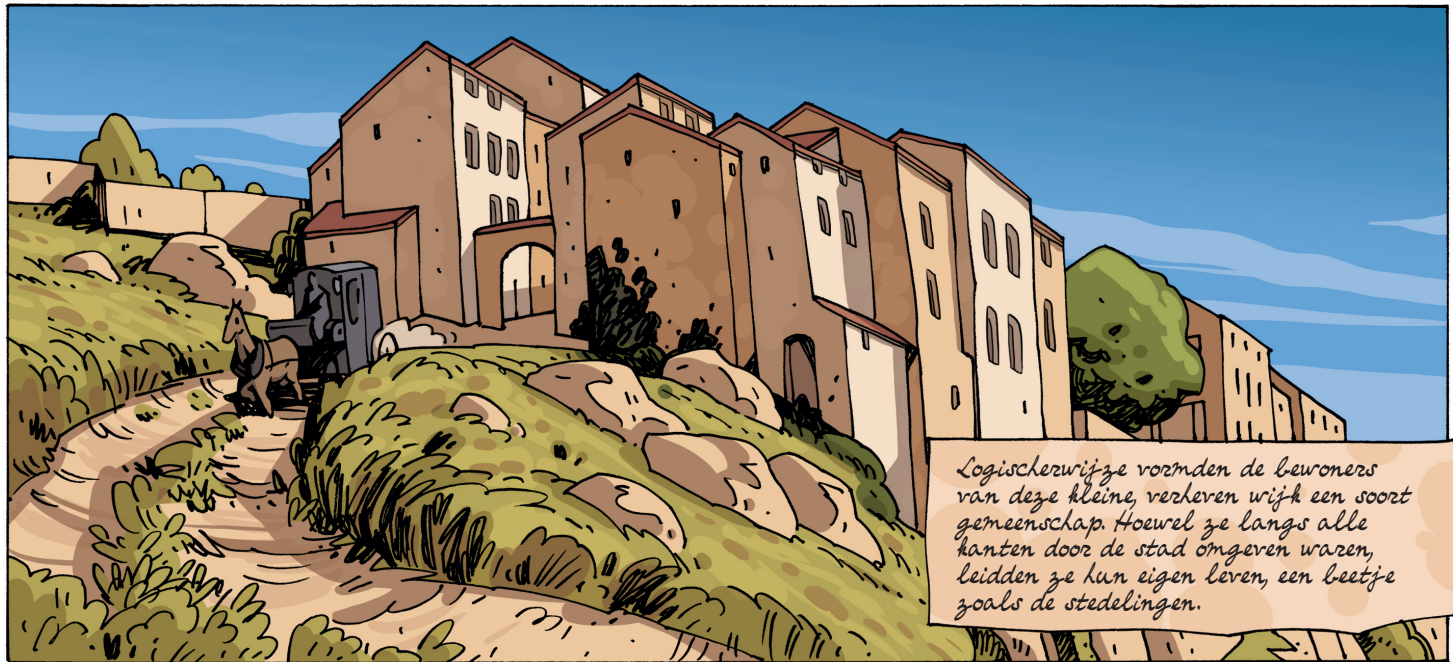

In die huizen woonde de rijke burgerij omwille van de zuivere lucht en de schoonheid van het weidse landschap dat zich voor hun ramen uitstrekte.

GEEF 'M VAN DE ZWEEF, GUILLOU!

Bovendien lagen er achter de huizen grote tuinen die afgesloten waren door een stenen muur van minstens drie meter hoog. Achterin deze tuinen stonden grote paardenstallen waarin een aantal paarden verbleven.

Logischerwijze vormden de bewoners van deze kleine, verkeven wijk een soort gemeenschap. Hoewel ze langs alle kanten door de stad omgeven waren, leidden ze hun eigen leven, een beetje zoals de stedelingen.

MONSEIGNEUR MAG ER GERUST OP ZIJN, GOD WACHT NOG EEN MOMENT OP ZIJN BISSCHOP...

Zie gingen af van de schepenen van Marseille en hadden geen enkel speciaal statuut.

Desalniettemin keerste keer Pankration er. Hij was een nogal mysterieus figuur, want niemand wist waar hij vandaan kwam.

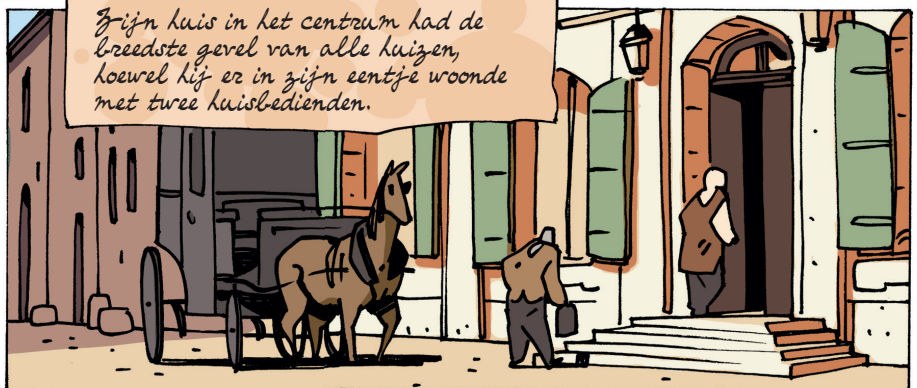

Maar hij was een hooggevaardeerde dokter die dagelijks naar de stad afzakte om de ellende van de bourgeoisie te verhelpen.

WE GAAN TERUG NAAR HUIS!

Hij was ongetwijfeld heel rijk, of hij zou het tenminste geweest moeten zijn.

Zijn huis in het centrum had de breedste gevel van alle huizen, hoewel hij er in zijn eentje woonde met twee huisbedienden.

Mevrouw Aliette was naar verluidt een voortreffelijke kokkin. De onderkaak van de oude Guillou verdween onder een jammer genoeg dunner wordende, grijze snor, want hij was bijna vijftig jaar.

De andere notabelen van de wijk waren heer Passacaille, de notaris, die een grote neus had tussen twee zwarte bakkebaarden, weliswaar een grijsachtig zwart dat wellicht door een loden ham veroorzaakt werd.

Garin de Jonge, die wel degelijk vijftig was, dankte zijn folige bijnaam aan het lange leven van zijn vader.

Er was ook nog heer Combaroux, de wever en stoffenhandelaar.

Hij was bot en sprak weinig, maar wel telkens met een luide, schorze stem en altijd om tegen te spreken. Hij was nauwelijks geliefd, omdat hij niets om vriendschap gaf.

Maar hij was een eenvoudige en deugdame man die elke ochtend naar de eerste mis ging, gevolgd door zijn vrouw, zijn drie zonen en vijf dochters...